

Arrest

nr. 100 321 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 3 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DECLERCQ, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een etnische Rus, afkomstig uit Bishkek en stelt in het bezit te zijn van het Kirgizische staatsburgerschap.

U stelt dat u in de nasleep van de machtsomwenteling in Kirgizië omstreeks april 2010 benaderd werd door etnische Kirgiezen die een woning wilden bouwen op uw eigendom.

U verklaart omwille van de precaire algemene situatie op dat moment aanvankelijk te hebben afgewacht en niets te hebben ondernomen tegen de werken die omstreeks juni 2010 werden aangevat en ook de hele zomer voortduurden.

Omstreeks midden december 2010 zou u een verzoekschrift hebben ingediend bij de wijkagent om de situatie aan de kaak te stellen. Deze zou u echter hebben aangeraden om nog even af te wachten, omwille van de toenmalige instabiele situatie in het land.

Toen de illegale bouwwerken, na een onderbreking gedurende de winter, opnieuw werden opgestart in juni 2011, zou u zich opnieuw tot de politie hebben gewend om uw beklag te doen, temeer aangezien uw hond in deze periode gedood werd door de mensen die onrechtmatig uw grond bezetten. De politie zou u hebben meegedeeld dat u zich geen zorgen moest maken en er een onderzoek naar de gebeurtenissen zou worden ingesteld.

Op 10 juli 2011 zou u thuis bezoek hebben gekregen van enkele agenten. U stelt door hen te zijn geslagen en meegenomen naar het politiekantoor in het district Pervomaysky. U werd er naar eigen zeggen geïntimideerd, gekleineerd, bedreigd en mishandeld. Er zou er tevens op zijn geweest dat het gezin dat op illegale wijze een woning optrok op uw eigendom en ook uw eigen woning in beslag wilde nemen, over een hooggeplaatst familielid beschikt en dat u zich zodoende diende te schikken in de gebeurtenissen.

U stelt in de loop van de daaropvolgende nacht te zijn vrijgelaten, na het ondertekenen van de nodige papieren waarmee u zogenaamd instemde met een schenking van uw eigendom. U verklaart dat u tevens werd aangemaand om zich tot de dorpsraad te wenden om zich te laten uitschrijven op uw domicilie, wat u midden juli 2011 ook gedaan hebt om verdere moeilijkheden uit de weg te gaan.

U zegt vervolgens te zijn ingetrokken bij Y., een vriend van uw grootvader.

In augustus 2011 zou u op weg met enkele vrienden door een aantal politieagenten op straat zijn tegengehouden. U zou hebben gepanikeerd en hebben getracht om te vluchten. Niettemin werd u door de agenten gevat en vervolgens gecontroleerd en aan slagen onderworpen. Uw vrienden evenals meerdere omstaanders waren volgens uw verklaringen getuige van het gebeuren en lieten hun misnoegen blijken. Niettegenstaande de politie zinnens was om u mee te nemen, zou u na tussenkomst van één van de omstaanders, een militair, zijn vrijgelaten.

Begin september zou u hebben gezien dat Y. door de politie werd meegenomen, volgens u omdat ook zijn woning afhandig gemaakt werd om plaats te maken voor een etnisch Kirgizisch gezin dat 's anderendaags al introk in diens woning. U verklaart gedurende de vijf daaropvolgende dagen te zijn gaan kijken of Y. nog terugkeerde, doch vergeefs. Een buurbewoonster genaamd V., zou u op de hoogte hebben gesteld dat het levenloze lichaam van Y. gevonden werd in een gracht. U verklaart daarop gedurende een tijdje bij een vriend Va. te hebben overnacht, maar toen ook deze eind september is verdwenen, zou u gedurende de maand oktober in de open lucht hebben verbleven.

U stelt naar aanleiding van voornoemde gebeurtenissen reeds omstreeks september 2011 te zijn begonnen met de voorbereiding van uw vertrek.

In oktober 2011 zou u echter nog een keer in aanvaring zijn gekomen met enkele politieagenten naar aanleiding van een routinecontrole.

De politie zou u daarbij een groot deel van het geld waarover u beschikte afhandig hebben gemaakt, maar verder gerust hebben gelaten.

U stelt dat u Kirgizië hebt verlaten, vergezeld van M.T. (O.V. 6.904.231) die u omstreeks maart 2011 leerde kennen in Bishkek.

U geeft aan dat M.T. een etnisch Oezbeekse is die afkomstig is uit Kirgizië doch meerdere jaren heeft doorgebracht in een weeshuis in Rusland en tevens in het bezit is van het staatsburgerschap van de Russische Federatie.

Op 17 oktober 2011 reisde u in een minibus via onder meer Rusland, Polen, Duitsland en Nederland naar België.

Op 25 oktober 2011 zou u in België zijn toegekomen en nog diezelfde dag diende u hier een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw originele (verlopen) Kirgizisch paspoort, uw originele Kirgizische geboorteakte, een origineel Kirgizisch getuigschrift en dito examenbewijs inzake uw rijvaardigheden, een bewijs van woonst en uw origineel Kirgizisch werkboekje.

Behoudens voorgaande gebeurtenissen haalt u aan dat u in het jaar 2000 een aanvaring hebt gehad met enkele etnische Kirgiezen waarbij u fysiek werd aangepakt.

Tevens maakt u melding van het gegeven dat u in het verleden, zoals alle personen die deel uitmaken van een etnische minderheid in Kirgizië, wel eens het slachtoffer geworden bent van een onrechtmatige controle en afpersing door de Kirgizische politie."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de elementen dat in uw dossier voorhanden is, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève dient te koesteren, en dat u evenmin aantoonbaar dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt vooreerst dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische Russen.

Daarom kunnen de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op voorgaande, is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat betreft de redenen die u aanhaalt om uw asielaanvraag en vluchtmotieven te onderbouwen, moet worden onderstreept dat uw verklaringen de nodige geloofwaardigheid ontberen.

Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde moeilijkheden met etnisch Kirgizische burgers en de Kirgizische autoriteiten in de periode van 2010 tot 2011, en die u er naar eigen zeggen toe hebben aangezet om Kirgizië te ontvluchten, vooreerst ondergraven door het gegeven dat uw origineel Kirgizisch paspoort dat u bijbrengt een aantal concrete indicaties bevat waaruit afgeleid kan worden dat u Kirgizië reeds in 2007 verlaten hebt en er niet meer naar toe bent teruggekeerd.

In dit verband verdienen vooreerst de stempels op bladzijde 2 van het kwestieuze document vermelding, waaruit volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat u op 21 april 2007 via Kazachstan (grenspost "Kosak") naar Rusland (grenspost "Pavlovka") bent gereisd.

Over deze stempels verklaart u dat u deze kreeg toen u in 2007 een half jaar in Krasnoyarsk, in de Russische Federatie, woonde en werkte (u had eerder dit verblijf in 2008 gesitueerd). Hierbij kan nog opgemerkt worden dat u verklaart buiten deze periode steeds in Kirgizië te hebben gewoond. (CGVS d.d.02.08.2012, blz.8, 9)

Indien dit werkelijk zo zou zijn geweest, mag echter verwacht worden dat er ook stempels van grenscontroles in dit paspoort zouden staan die uw terugkeer naar Kirgizië aantonen.

Het ontbreken van verdere gelijksoortige stempels in het document wijst erop dat u nadien niet meer naar Kirgizië terugkeerde.

Samenhangend kan ook gewezen worden op de handgeschreven vermelding op bladzijde 2 en 3 van het werkboekje dat u neerlegt, en waaruit blijkt dat u op 19 april 2007 op eigen wens ontslag hebt genomen.

In voorgaand opzicht zijn de stempels op bladzijde 24 van uw Kirgizisch paspoort tevens relevant, aangezien deze stempels illustreren dat u zich op 10 januari 2007 liet uitschrijven op uw propiska of officiële woonplaatskeuze in Bishkek, Kirgizië en er géén andere nieuwe registratie in Kirgizië vermeld wordt.

Zelf houdt u vol dat de uitschrijving op uw domicilie in feite omstreeks midden juli 2011 gebeurde, dat u daar toen toe gedwongen werd door de Kirgizische politie omwille van het gegeven dat een invloedrijk Kirgizisch gezin uw woning en eigendom afhandig maakte, en dat de stempel geantidateerd werd om deze onrechtmatige handeling te verdoezelen (CGVS d.d. 02.08.2012, blz. 9, 16, 18). Dergelijke verklaring houdt echter geen steek in het licht van de door u beschreven gang van zaken waarbij etnische Kirgiezen zonder meer hun gang kunnen gaan en daarbij onverkort de steun van de Kirgizische autoriteiten genieten.

Bovendien kan evenmin worden ingezien waarom u er überhaupt toe gehouden zou worden om zich in juli 2011 officieel te laten uitschrijven op uw domicilieadres aan de hand van een paspoort waarvan de geldigheid op dat ogenblik reeds geruime tijd (sinds juli 2010) verlopen was. Overigens werd er naar uw eigen zeggen voordien reeds door de politie op hardhandige wijze toe aangezet om de nodige schenkingspapieren te ondertekenen waarmee u zodoende afstand deed van uw eigendom. (CGVS d.d. 20.08.2012, blz. 6)

Een verdere aanwijzing van de vaststelling dat u de laatste jaren niet langer effectief in Kirgizië hebt vertoefd kan gevonden worden in het gegeven dat u niet over enig materieel bewijs beschikt om een dergelijk duurzaam verblijf of enige persoonlijke activiteit in Kirgizië ná april 2007 te staven.

In dit verband moet daarenboven worden onderstreept dat de reden die u te berde brengt om te verklaren waarom u bijvoorbeeld geen nieuwe Kirgizische identiteitskaart of geen nieuw Kirgizisch internationaal paspoort hebt bekomen nadat uw oud Kirgizisch paspoort dat u neerlegt - en dat in het verleden zowel voor nationaal als internationaal gebruik diende - is vervallen in respectievelijk juli 2010 (nationaal) en juni 2008 (internationaal), geen steek houdt.

Zo haalt u aan dat u niet meteen een nieuwe identiteitskaart kon aanvragen wegens de precaire situatie naar aanleiding van het conflict in de lente van 2010 (CGVS d.d. 02.08.2012, blz. 9, 17), evenals dat u er de voorkeur aan gaf om eind 2010 op de Russische ambassade te Bishkek een aanvraag te doen voor een Russisch internationaal paspoort en dit ook zou hebben verkregen begin 2011 (gehoorverslag CGVS d.d. 02.08.2012, blz. 6, 17, 18; CGVS d.d. 20.08.2012, blz. 3); een internationaal paspoort dat u trouwens ook zou hebben gebruikt voor de reis naar België doch waarvan u zich naar eigen zeggen ontdaan hebt door het aan de smokkelaar te verkopen voor 500 euro (gehoorverslag CGVS d.d. 02.08.2012, blz. 10, 11).

Deze argumenten kunnen echter niet overtuigen.

Vooreerst omdat u Kirgizië slechts zou hebben verlaten in oktober 2011, dus geruime tijd ná de onlusten.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, dat in het kader van een aanvraag van een Russisch internationaal paspoort een bewijs van het Russische staatsburgerschap moet worden voorgelegd, hetgeen haaks staat op uw bewering als zou u deze aanvraag zonder meer hebben kunnen voltrekken louter op grond van uw etnisch Russische origine (CGVS d.d.02.08.2012, blz. 5-6).

Aangenomen dat u desgevallend, zoals u zelf aangeeft, op een bepaald ogenblik effectief een dergelijk Russisch internationaal paspoort hebt verkregen en uiteindelijk ook zou hebben gebruikt om uw reis naar België te bewerkstelligen, zou in het licht van voornoemde informatie met andere woorden betekenen dat u over het Russische staatsburgerschap beschikt.

Dergelijke hypothese vindt overigens bijkomende weerklank in het licht van de informatie waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, en waaruit blijkt dat de procedure voor het verkrijgen van het Russische staatsburgerschap wegens het bestaan van bilaterale akkoorden vereenvoudigd werd voor Kirgizische staatsburgers, en dat ook heel wat personen hiervan gebruikt ma(a)k(t)en.

Eén van de bewijzen die dienen te worden neergelegd bij de aanvraag tot het verkrijgen van het staatsburgerschap betreft een (tijdelijke of permanente, afhankelijk van de procedure) verblijfsvergunning voor de Russische Federatie.

Deze vaststellingen vormen dan ook een verdere aanwijzing voor een (recent) legaal verblijf buiten Kirgizië, met name in de Russische Federatie.

Voorgaande doet bovendien ook vermoeden dat u mogelijkwijze (sinds geruime tijd) over het Russische staatsburgerschap beschikt en zodoende de Belgische asielinstanties op cruciale wijze misleidt en het Commissariaat-generaal verhindert om een inzicht te krijgen in uw werkelijke situatie, waardoor u de beoordeling ervan door eigen toedoen onmogelijk maakt.

Een bijkomende indicatie van de ongeloofwaardigheid van de door u beschreven etnisch geïnspireerde moeilijkheden in Kirgizië anno 2010 en 2011, kan tot slot gevonden worden in het gegeven dat u aangeeft dat uw problemen met een etnisch Kirgizisch gezin dat uw eigendom op onrechtmatige wijze opvorderde, met name uitgaan van de vrouw des huizes en een vooraanstaand familielid van haar, doch niet met naam kan duiden wie de vrouw in kwestie betreft en al evenmin op de hoogte blijkt te zijn van de identiteit, de hoedanigheid of functie van het kwestieuze familielid (cf. gehoorverslag CGVS d.d. 02.08.2012, blz. 16; gehoorverslag CGVS d.d. 20.08.2012, blz. 2, 3). Aangezien deze aspecten evenwel raken aan het wezen van de problemen die u prentendeert en op directe wijze betrekking hebben op de persoon of hoedanigheid van de personen die de oorzaak ervan uitmaken, kan derhalve redelijkerwijze verwacht worden dat u hieromtrent méér informatie zou kunnen verstrekken.

Op grond van het geheel van voorgaande bevindingen, dient dan ook te worden besloten dat u niet aantoonbaar dat u aanspraak kan maken op een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, en evenmin aantoonbaar dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

Wat uw eventuele status en verblijf in de Russische Federatie betreft (hetgeen u ontkent), moet immers worden vastgesteld dat er géén enkele concrete indicatie voorligt die zou wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

Met betrekking tot uw wedervaren in Kirgizië blijkt zoals gezegd dat u de gebeurtenissen die aan de basis liggen van uw voorgehouden vertrek in 2011 niet aannemelijk maakt wegens een gebrek aan geloofwaardigheid.

De vaststelling dat u in 2000 een keer het slachtoffer zou zijn geworden van een fysieke aanvaring met een aantal etnische Kirgiezen of in het verleden ook wel eens afgeperst werd door Kirgizische agenten is niet van aard om alsnog anders te besluiten.

Daar gelaten dat uw Kirgizische staatsburgerschap niet zonder meer vast staat, zijn deze incidentele voorvallen - voor zover deze als geloofwaardig kunnen worden aangenomen - immers onvoldoende zwaarwichtig om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

De door u overgelegde documenten zijn tot slot niet van dien aard dat ze bovenstaande bevindingen in een ander daglicht stellen. Deze stukken vormen immers louter een aanwijzing van een aantal persoonsgegevens die op zich niet meteen ter discussie staan, doch vormen an sich géén bewijs van de door u voorgehouden moeilijkheden, wel integendeel.

Het door u voorgelegde origineel (doch verlopen) paspoort en werkboekje bevatten zoals gezegd immers een aantal aanwijzingen op grond waarvan redelijkerwijze aangenomen kan worden dat u Kirgizië reeds in 2007 verlaten hebt en niet langer terugkeerde, waardoor met name de door u beschreven problemen in Kirgizië - die u verbindt aan de periode 2010 en 2011 - integraal komen te vervallen.

Mogelijkwijze vormen beide stukken - in samenhang met uw verklaringen betreffende het verkrijgen van een Russisch internationaal paspoort - bovendien een zwaarwichtige aanwijzing dat u zelfs relevante gegevens zoals een jarenlang verblijf en duurzame verblijfstitel in de Russische Federatie bewust verzwijgt, waardoor u het Commissariaat-generaal niet alleen op laakbare wijze misleidt doch ook de beoordeling van uw situatie door eigen toedoen onmogelijk maakt.

Hieraan kan tot slot nog worden toegevoegd dat ook in hoofde van M.T. (O.V. 6.904.231), een etnisch Oezbeekse in het bezit van het Russische staatsburgerschap met wie u volgens uw verklaringen naar België gekomen bent en met wie u een relatie onderhoudt, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift, z.d., een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van (zie p. 6) *"de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel"* en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Waar de commissaris-generaal in de zijn beslissing geen geloof hecht aan het verblijf van verzoeker in Kirgizië na 2007, hekelt verzoeker het feit dat hij tijdens het verhoor niet met dit (zie p. 6) *"schijnbaar bezwarende element"* geconfronteerd werd, waardoor hij niet de gelegenheid heeft verkregen om dit uit te klaren.

Verzoeker legt vervolgens het ontbreken van inreisstempels in zijn paspoort uit; hij laat gelden dat, gezien hij langer in Rusland verbleef dan toegestaan, zijn verblijf aldaar illegaal werd, en hij bijgevolg geen andere keuze had dan illegaal de grens met Kirgizië over te steken, (zie p. 6) *"hetgeen verklaart waarom er geen intredestempel te vinden is in zijn paspoort"*.

Verzoeker stelt dat hij (zie p. 7) *"bijkomende bewijzen"* bekam van zijn verblijf in Kirgizië na 2007. Hij stelt dat hij voorheen nooit had getracht deze te bekomen *"omdat hij niet wist dat verwerende partij hieraan twijfelde"*; hij stelt dat dit hem moeilijk kwalijk kan worden genomen.

Hij voegt bij zijn verzoekschrift een doktersattest van 6 april 2011, een kwitantie van 2 maart 2009 van een Kirgizisch autobedrijf een contract van 4 januari 2008 met een telecomoperator, een telefoonrekening van 28 juli 2008, vakantiefoto's in Issyk-kul -een groot meer in Kirgizië- in 2008, een kaart van Issyk-kul en een attest van de Russische ambassade.

Volgens verzoeker tonen deze stukken (zie p. 7) *"onomstotelijk aan dat verzoeker wel degelijk na 2007 nog in Kirgizië heeft verbleven"*.

Waar de commissaris-generaal aanvoert dat verzoeker over de Russische nationaliteit zou beschikken, laat hij gelden dat hij de Russische ambassade vroeg om te bevestigen dat hij niet over de Russische nationaliteit beschikt, maar dat dit nog enige tijd zal duren alvorens de ambassade dit kan bevestigen.

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en het voordeel van de twijfel, waarbij hij verwijst naar de Proceduregids van UNHCR. Volgens verzoeker betreffen de onvolkomenheden in zijn relaas, slechts *"eventuele kleine inconsistenties"*, terwijl deze *"kleinere en minder belangrijke elementen"* niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden.

Hij is van oordeel dat hij aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan (zie p. 8) *"aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet"*.

Tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen besluiten, is volgens hem (zie p. 8) *"zowel onredelijk als onrechtmatig"*, hoogstens kon twijfel worden weerhouden en had de commissaris-generaal hem het voordeel van de twijfel moeten toekennen. Verzoeker benadrukt nog dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door (zie p. 8) *"alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden"*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen; in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet schend daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft.

De Raad ziet evenmin in hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden heeft; immers voormeld artikel bepaalt dat de commissaris-generaal bevoegd is voor het nemen van dergelijke beslissing.

Verder wijst de Raad er op dat het middel “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” onontvankelijk is, in zoverre verzoeker doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in zijn verzoekschrift, gezien hij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. In zijn beslissing stelde de commissaris-generaal geen geloof te hechten aan de verklaringen van verzoeker dat hij na april 2007 duurzaam verbleven heeft in Kirgizië, gezien (i) uit de stempels op bladzijde 2 van verzoekers Kirgizisch paspoort blijkt dat verzoeker op 21 april 2007 naar Rusland is gereisd; (ii) er geen stempels van grenscontroles in verzoekers paspoort staan die zijn terugkeer nadien naar Kirgizië aantonen; (iii) uit verzoekers werkboekje blijkt dat hij op 19 april 2007 op eigen verzoek ontslag heeft genomen; (iv) de stempels op bladzijde 24 van verzoekers Kirgizisch paspoort illustreren dat verzoeker zich op 10 januari 2007 liet uitschrijven op zijn propiska of officiële woonplaatskeuze in

Bishkek, Kirgizië, en er geen nieuwe registratie vermeld wordt; (v) verzoeker geen materieel bewijs voorlegt om een duurzaam verblijf of enige persoonlijke activiteit in Kirgizië na april 2007 te staven; (vi) verzoeker begin 2011 een Russisch internationaal paspoort verkreeg, waarvoor volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, het Russisch staatsburgerschap vereist is -dit staatsburgerschap kan tevens volgens deze informatie, door Kirgizische staatsburgers op vereenvoudigde wijze verkregen worden, onder andere door een bewijs te leveren van een verblijfsvergunning voor de Russische Federatie; (vii) verzoeker onaannemelijk vaag was betreffende de etnisch geïnspireerde moeilijkheden die hij in Kirgizië anno 2010 en 2011 zou hebben gekend.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal niet met dit "*schijnbaar bezwarende element*" geconfronteerd werd, waardoor hij de gelegenheid had om hiervoor een verklaring te geven.

Daargelaten de vaststelling dat het in casu geen tegenstrijdige verklaringen betreft, doch wel verklaringen die tegenstrijdig zijn met de neergelegde documenten, wijst de Raad er op dat artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als volgt luidt: "*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren*".

Dit artikel werd gewijzigd door artikel 15 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt echter uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker het ontbreken van inreisstempels in zijn paspoort uit door te stellen dat gezien hij in Rusland langer verbleef dan toegestaan, zijn verblijf illegaal was en hij bijgevolg geen andere keuze had dan illegaal de grens met Kirgizië over te steken, "*hetgeen verklaart waarom er geen intredestempel te vinden is in zijn paspoort*".

De Raad stelt vast dat verzoeker het ontbreken van inreisstempels op zijn paspoort poogt te verklaren, maar voorbijgaat aan de overige vaststellingen in de bestreden beslissing die de geloofwaardigheid van zijn recent verblijf in Kirgizië tegenspreken, met name (i) de vermeldingen op het werkboekje; (ii) de stempels op het paspoort met betrekking tot de uitschrijving op verzoekers propiska in Bishkek, Kirgizië; (iii) het feit dat verzoeker begin 2011 een Russisch internationaal paspoort verkreeg, waarvoor het Russisch staatsburgerschap vereist is, terwijl verzoeker verklaarde het paspoort te hebben verkregen louter op grond van zijn etnisch Russische origine; (iv) verzoekers gebrekkige kennis betreffende de etnisch geïnspireerde moeilijkheden die hij in Kirgizië anno 2010 en 2011 zou hebben gekend.

Zo merkt de commissaris-generaal in zijn verweernota terecht op dat, zelfs indien verzoeker Rusland illegaal verlaten heeft, hij in zijn verzoekschrift niet verklaart waarom hij zich bij terugkeer in Kirgizië, niet opnieuw diende in te schrijven.

In acht genomen wat voorafgaat, voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die de vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde onaannemelijkheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier.

Gelet op deze vaststellingen, kan het relaas van verzoeker niet voor waar worden aangenomen.

Wat betreft de "*bijkomende bewijzen*" van zijn verblijf in Kirgizië na 2007, die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, met name een doktersattest van 6 april 2011, een kwitantie van 2 maart 2009 van een Kirgizisch autobedrijf, een contract van 4 januari 2008 met een telecomoperator en een telefoonrekening van 28 juli 2008, stelt de Raad vast dat deze stukken faxkopieën betreffen, blijkbaar verzonden op "16 maart 2011" (zie tijdsaanduiding, rechterbovenhoek) daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 7) stelt dat hij voorheen nooit had getracht deze te bekomen "*omdat hij niet wist dat verwerende partij hieraan twijfelde*".

Hoe dan ook hecht de Raad geen bewijswaarde aan (fax)kopieën omdat dergelijke stukken door knippen en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

De voorgelegde vakantiefoto's in Issyk-kul in 2008 bieden geen enkele garantie over de plaats en het tijdstip waarop ze genomen zijn, gezien de opdruk van een plaats en een jaartal op een digitale foto eenvoudig kan worden uitgevoerd.

De Raad ziet verder evenmin in hoe het kaartje van Issyk-kul verzoekers geloofwaardigheid kan herstellen.

Wat betreft het attest van de Russische ambassade, merkt de Raad op dat er tot op heden geen document werd ontvangen dat bevestigt dat verzoeker niet over de Russische nationaliteit beschikt, terwijl verzoeker verklaarde op 23 november 2012 naar de ambassade te zijn gegaan en uit het neergelegde attest blijkt dat het "*several months*" zou duren alvorens de ambassade dit kan bevestigen. De Raad neemt dan ook niet aan dat de neergelegde stukken "*onomstotelijk (aantonen) dat verzoeker wel degelijk na 2007 nog in Kirgizië heeft verbleven*", zoals hij laat gelden in zijn verzoekschrift.

De theoretische uiteenzetting van verzoeker over de bewijslast en het voordeel van de twijfel, waarbij hij verwijst naar de Procederegids van UNHCR, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De procederegids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt dan ook niet aangenomen dat verzoeker "*een coherent en geloofwaardig asielrelaas*" heeft uiteengezet "*dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens*", zoals gesteld in het verzoekschrift.

Aan het asielrelaas van verzoeker kan geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor twee verhoren, dat hij tijdens deze verhoren op 2 augustus en 20 augustus 2012 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.8. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE